

SEMINCI-66: атмосфера нормалізації

Ольга Скоморощенко

Кадр з фільму «Останній сеанс». Режисер Пан Налін. Індія, Франція, 2020.

Міжнародний тиждень кіно (SEMINCI), другий за значенням МКФ в Іспанії і перший в Європі кінофестиваль авторського кіно відбувся в умовах певного послаблення пандемічної ситуації. Незмінним амфітріоном SEMINCI-66 було, як і з самого початку заснування кінофестивалю у 1956 році, місто Колумба і Сервантеса – Вальядолід, древня столиця Іспанії і водночас сучасна столиця Кастильї та Леону. В рамках SEMINCI-66 відбувся 5-й Форум жінок-кінематографісток, присвячений сценаристкам. Подією стало відзначення 50-ї річниці показу на SEMINCI культового фільму «Механічний апельсин» Стенлі Кубрика за присутності виконавця головної ролі Малкольма Макдауела.

На заключній пресконференції директор кінофестивалю Хав'єр Ангуло підсумував: більше 96 тис. глядачів подивились кращі ігрові, документальні та анімаційні фільми з п'яти континентів, що виявилось лише на одну тисячу менше «доковідного» рекорду SEMINCI-64. Це засвідчило бажання публіки повернутись не тільки до культури, а й до звичного життя, створило атмосферу певної нормалізації, хоч і доводилося перебувати у масках всюди – від Театру Кальдерон – епіцентру SEMINCI до Театрів Сорілья, Сервантес, Каррійон та кінотеатру «Бродвей» на 11 залів. До цієї статистики зробила внесок прем'єра документаль-

тому що вони підкріплені вірою дебютанта в можливість чуда.

Образ ангела-охоронця виникає кілька разів, як і зображення хреста. Але рятувальника не можна назвати послідовним, він не рятує дитину судді, не попереджає його про небезпечну зустріч. Він приходить на допомогу пост-фактум, коли ці нещастя вже сталися. Він простягає стражденному руку, дає чудо зцілення, врятує ледь живого праведника для того, щоб він таки виконав свій обов'язок: виніс справедливий вирок злочинцеві.

Своєрідність цієї позірно реалістичної драми у тому, що вона оперує символами, що умовність мови символів виростає з реалістичного ґрунту, аби показати біблійну картину боротьби добра зі злом, що точиться впродовж існування людства. Режисер «одягнув» її в одягу нашої реальності, коли в житті надто багато очевидного зла, яке залишається безкарним, і вирівняти цю загрозливу ситуацію може тільки втручання божественної сили, яка підтримує баланс. Людство могло б уже давно загинути, якби не люди-праведники, що протистоять злу і яким допомагають вищі сили.

Саме цей містичний акцент як пропозиція виходу із затяжного марафону світового кінематографа в зображенні насильства, тобто виходу зі стереотипів – і є тим новим, що запропонував Максим Тузов.

Щодо характеристики стрічки як твору, то тут, по-перше, значним позитивом є інтенсивність подачі. В короткому обсязі вміщено чималий нарратив, спрямований на гострі проблеми, зокрема, на проблему безкарності злочинців. По-друге, у студентському фільмі знялися відомі актори-професіонали – Олександр Печериця, Олег Примогеном і Сергій Калантай – в роботі з ними режисер проявив уміння. Композиційний компонент зберігає баланс сцен нуару зі світлими сценами родинних стосунків, які розкривають доброту і щирість головного героя. Світове кіно в зображенні саме темних сторін посилює інтенсивність, нерідко смакуючи сцени насильства і тим самим нав'язуючи думку про безперспективність боротьби зі злом. Фільм цьому протистоїть і це також нове слово, чого так бракує сучасному кіно. «Праведник» показує вихід: коли людина робить добру справу, домагається справедливості, їй допомагає Бог. Тим самим робота юного кінематографіста пропонує вихід з пастки, в яку себе загнав кінематограф, продукуючи потік зла.

І насамкінець слова Максима. «Ще з першого курсу я знав, що мій дипломний фільм буде на тему книги Йова. Мій вчитель Савчук Віталій Володимирович мені дуже сильно допоміг розкритися в Євангельському посилю». Тому новаторським є заключний кадр стрічки – вдячність учителю – Віталію Савчуку і зображення його портрета. Обличчя праведника промовить багато для тих, хто не знав цієї дивовижної людини, а для тих, хто спілкувався з цим геніальним актором і духовною людиною, це засвідчить, що пам'ять про нього житиме.

Богдан Зінченко у фільмі «Татові кросівки». Режисерка Ольга Журба. Україна, 2021.

ного фільму «Заборонений апельсин» 46-річного іспанського режисера Педро Гонсалеса Бермудеса за день до урочистого відкриття SEMINCI-66. Це відбулося в Театрі Каррійон, саме там, де фільм Кубрика було показано 50 років тому. Педро Гонсалес Бермудес каже, що захотів відтворити максимально достовірно і правдиво події, які відбувалися ще до його народження, спираючись на хроніку і фотографії тих часів та беручи інтерв'ю в сучасників і свідків. Стенлі Кубрик, не тільки автор сценарію й режисер, а й продюсер, не хотів давати свій фільм на фестивалі до тоді ще франкістської Іспанії та й у самій країні його появі чинився шалений опір. Найпершим свідком і героєм тих подій став тодішній директор SEMINCI Кармело Ромеро, якому вдалося переконати Кубрика тим, що фільм покажуть лише в університеті Вальядоліда. Маючи копію, дирекція ризикнула показати наступного дня ще в Театрі Каррійон. Люди, переважно молодь, ночували під театром, аби отримати квиток, але вранці виявилось, що всі квитки продані. Тоді Кармело Ромеро із колегами вдалися до хитрощів: терміново надрукували й продали всі квитки до театру і публіка зайшла в порожній зал!..

Дикторський голос в «Забороненому апельсині» (Іспанія, 2021) належить Малкольму Макдауелу, який озвучив англійською події документальної стрічки. Після сеансу відомий британський актор Малкольм Джон Тейлор (Макдауел – прізвище його матері) виявився приязною, контактною особистістю без тіні «зірковості». В невимушеній атмосфері відбулося спілкування з 78-річним актором, оточеним зацікавленими журналістами і кінокритиками. Коли він дізнався, що я з Києва, відразу ж захоплено вигукнув: «I love this city!» І пояснив, що там вони знімали епізоди одного із фільмів за його участі. В творчому доробку актора більше двохсот фільмів, телесеріалів і дубляжів або авторського тексту, як у «Забороне-

ному апельсині», тож його називають ще й «актором голосу». Мені лишалось тільки подякувати за його любов до рідного міста, та запевнити, що актуальність теми впливу масмедіа на свідомість пересічного громадянина не тільки не минула, а й стала актуальною, про що говорив і він сам. На пресконференції наступного ранку Макдауел мав велелюдну аудиторію, якій розповів про створення фільму і співпрацю зі Стенлі Кубриком. Молодий актор після закінчення Академії музики і драматичного мистецтва в Лондоні встиг знятися в 1968 році у фільмі «Якщо» («If») Ліндсея Андерсона. Коли Кубрик побачив його там, то сказав: «Ось він!..» Спілкування режисера з актором почалося за півроку до знімального періоду. Це було потрібно обом, щоб краще зрозуміти один одного. І коли актор запитав у режисера, що ж то за людина його персонаж, то режисер відповів: «Це ти мені повинен розповісти, хто він, для цього я з тобою підписав контракт!..» – «І я тоді подумав: що ж то за режисер такий, що нічого не може сказати про свого героя?!». В результаті молодий актор створив образ такої сили і переконливості, що публіка довго не могла відділити актора від персонажа. Згадуючи знімальний період, Макдауел розповів, що Кубрик був перфекціоністом, максимально добивався відтворення кожної сцени фільму саме так, як це відповідало його баченню, як він того хотів. І зауважив: все, що він як актор робив після «Механічного апельсину», так чи інакше мало на собі вплив цього фільму. Офіційна програма фестивалю (23 ігрових повно- і 12 короткометражних стрічок) виявилася потужною і цікавою, тож до кінця восьмиденної роботи було складно передбачити переможців. Коли міжнародне журі присудило «Золотий колосок» фільму індійського режисера Пана Наліна «Останній сеанс» (Індія, Франція, 2020), то здивування присутніх журналістів було помітним і навіть говорили: це тому, що очолювала журі Діпа Мехта, режисерка ін-

дійського походження, яка проживає в Канаді... Вона неодноразово брала участь у попередніх SEMINCI в програмі «Місце зустрічі», а потім в Офіційній програмі. «Останній сеанс» – прониклива розповідь про хлопчика на ім'я Самай (Бхавін Рабарі), життя якого змінилося після першого перегляду кіно так, що, захоплений магією екрану, він щодень намагався пробратись до залу. Одного разу худий, виснажений кіномеханік, дізнавшись, що в сім'ї хлопчика їдять щоденно (!), дозволив йому дивитись кіно зі своєї kabіни в обмін на обід, який дитині давала з собою його дбайлива мати. За цим «договором» Самай переглядав усі фільми, але скоро йому цього стало замало, він хотів зрозуміти всі механізми того дива, що відбувалося на екрані. Кіномеханік дозволив хлопчині взяти невеликі відрізки плівки, які він прискіпливо розглядав удома. Це його захоплення аж ніяк не розділяв батько. Проте одного дня хлопчик не застав свого друга-кіномеханіка, натомість у кінотеатрі став працювати респектабельний юнак: відбувся перехід на цифрові носії! Голодний кіномеханік втратив роботу... Пан Налін – режисер-самоук; починаючи з 2001-го, це його шоста робота в кіно. На моє запитання, чи справді так різко відбувся перехід на «цифру», він відповів, що в реальному житті це було ще більш несподівано й брутално, а для нього майже трагічно, тому що цей, зачарований сьомою музою хлопчик, і є він сам... На думку режисера, цифрове кіно втрачає багато чого, баналізує людські емоції.

«Срібний колосок» отримав третій повнометражний фільм режисерки з Каталунї Неуш Бальюш «Шість звичайних днів» (Іспанія, 2020), яка була й співавторкою сценарію разом із Маргаритою Мельгар. Шість робочих днів двох сантехніків з передмістя Барселони, до яких час від часу приєднується ще й третій. Проте останній воліє вийти на пенсію, але чи зможе помічник сантехніка Валеріо (Валеріо Есколар), якого він називає просто Мохаммед (Мохаммед Мельялі), бути на тому ж професійному рівні, що й Пеп (Пеп Саррб), а головне – як сприйматимуть марокканця мешканці квартир? Заснована на реальних подіях і з реальними сантехніками, які зіграли самих себе, картина балансує між документальним кіно та ігровою комедією, яка заволодіває увагою глядача, примушуючи його сміятися майже безперервно, оскільки весь фільм поділено на шість розділів, кожен з яких має назву дня тижня. Але побоювання Валеріо, чи сприйматимуть Мохаммеда через можливі расистські упередження, швидко розвіюються, як і сумніви щодо його професійності. В одній з квартир її господиня-фотохудожниця навіть вбачає в спортивному марокканці прекрасну модель для своїх робіт, тим часом Валеріо мусить сам справлятися з аварією. І таких комічних ситуацій щодня трапляється чимало, вони реалістичні і тому цікаві. Не дивно, що ця комедія здобула ще й Премію публіки на SEMINCI-66. Ідею фільму подав режисерці її вітчизняний сантехнік, який вважав себе привілейованим від того, що мав доступ до всього різноманіття родин, їх житла, їх способів мислення. Неуш Бальюш знайшла своїх виконавців з понад тисячі сантехніків та півроку з ними репетирувала і в результаті отримала жаданий успіх.

Найкращою акторкою стала Ілька Гаші за роль Фахріє Хоті у фільмі «Вулик» (Косово, Швейцарія, Албанія, Північна Македонія, 2021), який поставила режисерка з Косово Блерта Башольї. Її героїня лишилася сама з двома дітьми і свекором-інвалідом після зникнення її чоловіка в результаті військового конфлікту 1998 року на Балканах. Вона самотужки бореться за виживання родини, намагаючись продовжувати справу чоловіка – бджільництво, що вважається в тих краях чоловічим заняттям, тим більше, що вірить у повернення чоловіка. Вона стикається з партіархальними поглядами, характерними для сіл: жінка не має бути настільки самостійною, щоб водити авто й керувати навіть найменшим бізнесом. Чоловіки, побачивши жінку за кермом, розбивають вітрове скло її авто. Крім лайки Фахріє зазнає ще й фізичного насильства і спроб звалтування. Героїня Ільки Гаші здаватися не думає: разом з іншими жінками села, що опинилися в такому становищі, вона організує невеликий кооператив з виробництва популярних консервів із баклажанів і перцю, яку готують самі жінки і яку залюбки приймають супермаркети. Якась лиха рука розбиває всі банки, але виробництво продовжується. Фахріє Хоті – реальна жінка, про яку режисерка дізналася з репортажу по телебаченню. Зараз її підприємство, про що йдеться у фінальних титрах, надає робочі місця 50 жінкам-вдовам, які, як і Фахріє, не знають нічого про зниклих чоловіків. «Вулик» також отримав три нагороди на МКФ у Санденсі.

Найкращий актор – виконавець головної ролі у фільмі «Купе №6» (Фінляндія, Німеччина, Естонія, Росія, 2021) Юрій Борисов. Його поставив сорокадворічний фінський режисер Юхо Куосманен за новелою Рози Ліксом, заснованою на реальному досвіді. Режисера привабила можливість сконструювати розповідь про труднощі в людських стосунках і самотність. Головна героїня, дівчина з Фінляндії (Сейді Хаарла), яка навчається в Москві на археологічному факультеті, вирішує потрапити до Мурманська за майже дві тисячі кілометрів, щоб поглянути на петрогліфи (малюнки на камені або скелі, зроблені в преісторичний період неоліту), залишаючи в столиці свою коханку, в домі якої вона й проживала. Коли до її купе №6 заходить пасажир років тридцяти (Юрій Борисов) і відразу намагається вступити з нею в контакт, виглядаючи при цьому самовпевнено і навіть дещо «блатним», за дівчину стає тривозно. Коли з'ясовується, що обое їдуть до Мурманська, її супутник в грубій і непристойній формі запитує, чи не їде вона займатися проституцією. Дівчина стримано пояснила про петрогліфи, що різко змінило ставлення до неї, проте на найближчій зупинці вона вирішує зійти з поїзда. Дзвонить із телефона-автомата (події в 90-х роках) своїй коханій і чує поблизу вже чийсь інший жіночий голос... Попередні нетактовності й грубощі від росіянина вже видаються дрібницею, і вона повертається у те саме купе. Супутник обурений, що вона виходила на зупинці зі своїми речами і відеокамерою, ніби він злодій! Проте дівчина не зважає на його докори, тож він починає розуміти, що її щось непокоїть. Відеокамеру все-таки було вкрадено –

злодієм виявився співвітчизник дівчини, фін, що підсів до купе на одну ніч. В результаті перипетій, як це буває під час довгих поїздок у потягах, герой Юрія Борисова закохується в дівчину і оскільки спілкуються російською, він запитує в неї, як буде фінською: «Я тебе люблю». Вже в Мурманську допомагає їй дістатися до омріяних петрогліфів, на які дівчині можна було лише подивитись за браком камери. Вона дає йому свою адресу, щоб писати листи, а він рішуче відмовляється повідомити їй у відповідь свою, говорить, що працює на шахті. Назва фільму англійською та іспанською означає не тільки «купе», а й «камера». Як відомо, в радянські часи за Полярним колом було багато шахт, на яких працювали ув'язнені... Попри все, глядач відчуває, що у цих стосунках все попереду, що випадковий супутник став для неї важливою людиною, яка відвернула її від одностатевих стосунків. У фільмі чимало підтекстів, він справляє враження айсберга, де видима частина значно менша. Режисер Юхо Куосманен каже, що сюжет вигаданий, але емоції – справжні. І це завдяки Сейді Хаарла і Юрію Борисову, випускнику театрального училища ім. М.Щепкіна. За обома дуже цікаво спостерігати і їм віриш. Фільм отримав Гран прі на МКФ у Каннах, 2021.

Премію за найкращу режисуру отримав швейцарський режисер і письменник Фред Байльф за фільм «Сім'я» за власним сценарієм (Швейцарія, 2021). Йдеться про центри притулку для дівчат-тінейджерів, які зазнали насильства в сім'ях або залишилися сиротами. Режисер ставить під сумнів систему захисту цих дітей, яка існує в Швейцарії. Він використовує власну техніку режисури в роботі з непрофесійними виконавицями, з якими проводить репетиції протягом двох років, спіраючись на особистий досвід роботи вихователем у таких центрах. Сім головних героїнь-представниць різних рас отримали колективну нагороду – Спеціальну відзнаку журі. Режисер сам монтував стрічку, тож був відзначений Премією за найкращий монтаж. Його «Сім'я» є прикладом злиття документального кіно з ігровим, тенденції, що все частіше з'являється в сучасному кінематографі. Це єдиний фільм, тричі відзначений на SEMINCI-66, всі інші були розподілені серед фільмів Офіційної програми, що зайвий раз свідчить про високий рівень фільмів-учасників.

Важливою відзнакою фестивалю є Премія Пілар Міро найкращому новому режисеру – її отримали іранці Бехташ Санаеєха і Мар'ям Мохгаддам за фільм «Балада про білу корову (Прощення)» (Іран, Франція, 2020). Бехташ Санаеєха – інженер за освітою, це його друга ігрова стрічка, а для Мар'ям Мохгаддам, яка навчалась акторської майстерності у Швеції, це – *orega prima*. Сценарій написали разом. Головна героїня Міна дізнається про те, що її чоловік був страчений за злочин, якого не вчиняв. Власті просять пробачення у неї і пропонують економічну компенсацію. Заради самої себе і своєї дочки Міна починає боротьбу проти цинізму системи. Цією розповіддю автори розкривають тему болю, завданого несправедливістю юстиції в Ірані, яка торкнулась і родини Мар'ям Мохгаддам, батька якої стратили саме з політичних причин...

Вона ж виконала роль Міни.

Премія «Мігель Делібес» за найкращий сценарій дісталася відомому американському режисеру Паулю Шредеру за сценарій до власного фільму «Лічильник карт» (США, Об'єднане королівство, Китай, 2021). Кінорозповідь у жанрі трилера ведеться з великою інтенсивністю, притаманною режисеру, в якій головного героя (Оскар Ісаак), колишнього військового слідчого, що став неперевершеним гравцем у карти, переслідують примари, пов'язані з його помилковими рішеннями під час служби. Пауль Шредер почав «косити колоски» ще на SEMINCI-23 («Срібний колосок» за «Блакитне намисто» і потім ще кілька нагород, а в 2013-му фестиваль провів ретроспективу його фільмів з нагородженням режисера «Почесним колоском»).

Премію за найкращу операторську роботу здобула японська фотограф і кінооператорка Акіко Ашізава за фільм «Помста – моя, а всі інші платять готівкою» (Індонезія, Сінгапур, Німеччина, 2021), який поставив Едвін, отримавши «Золотого леопарда» у Локарно в 2021. Неозорі сільські пейзажі Індонезії, сцени у сутінках, майстерність вхопити надшвидкі рухи бійців тайської боротьби – все належно оцінило журі.

Серед 12 короткометражок Офіційної програми був український фільм «Татові кросівки» (Україна, 2021) молоді Ольги Журби за власним сценарієм. 13-літній хлопчик Саша (Богдан Зінченко), який проживає в інтернаті, став щасливим обранцем однієї американської родини, яка його всиновлює і має вивезти з України. Хлопчик в останній день перебування в інтернаті, святково вдягнений у вишиванку, катається на велосипеді, роблячи прощальні кола, при цьому деякі його друзі кепкують з приводу від'їзду. Але найбільше, що б йому хотілося, то це поговорити з батьком. Він навіть користується мобільним завідувачки, коли та вийшла з кабінету, але батько, впізнавши голос хлопчика, перериває зв'язок. Тоді хлопчик їде велосипедом до потаємного місця, де заховані кросівки батька, з якими він і прощається... Саме цей епізод на велосипеді увійшов до рекламного ролика SEMINCI-66, завдяки хлопчику у вишиванці, що давало певну надію на перемогу. Під час нашої бесіди Ольга Журба розповіла, що навчалася в КНУТКіТ ім. І. Карпенка-Карого в майстерні документального кіно Олександра Ковалю. Для Ольги, за її свідченням, важливим було визнання її першого 19-ти хвилинного фільму в Україні, яке вона отримала від Спільки кінокритиків України, що визнала його найкращою ігровою короткометражкою 2021 року. В Іспанії стрічку, на жаль, не відзначили. «Золотий колосок» в цій номінації отримав анімаційний фільм «Справи мистецькі» (Великобританія, Канада, 2021).

У другій за значенням програмі «Місце зустрічі», де беруть участь перші або другі п/м ігрові фільми, було 15 стрічок, переміг фільм «Травіата, мої брати і я» (Франція, 2021). Це дебют Йохана Манка за власним сценарієм (відзнака МКФ в Каннах 2021-го). Історія 14-річного хлопчика на ім'я Ноур, найменшого із чотирьох братів, що проживають на півдні Франції у бідному районі провінційного

містечка і чия мати перебуває в комі. Вона дуже любила оперу і особливо «Травіату», і коли хлопчик з допомогою вчительки співів вивчив відому арію і заспівав її біля матері, йому здалося, що вона зреагувала!.. Потужний трансформуючий вплив культури в цілому і музики зокрема на людську свідомість – такий задум цієї стрічки.

У програмі п/м документального кіно «Період історії» відзначились ex aequo відразу дві роботи: «Моє дитинство, моя країна: 20 років в Афганістані» (Великобританія, 2021), яку написали і поставили Філ Грарскі і Шоаїб Шаріфі та «Пишучи вогнем» (Індія, 2021) відомих в Індії режисерів і продюсерів Рінту Томаза і Сушміта Гоша. В першому в центрі оповіді – семирічний хлопчик, що живе в печері поблизу буддистського храму і протягом 20 років стає оператором на телебаченні в Кабулі й батьком сімейства. В другому – головними героїнями є жінки даліт (найнижча каста в Індії), які створюють у 2002 році єдине в країні інтернет-видання, «озброївшись» лише смартфонами і досягають успіху у висвітленні важливих питань як у країні, так і в сім'ях, свідомі того, що заявляють про свої права на професію, в якій зайняті переважно чоловіки з вищого соціального класу.

«Зелений колосок» для найкращого фільму на екологічну тематику дістав п/м ігровий фільм «Тварина» (Франція, 2020) Сиріла Дайона за власним сценарієм. Чарівна історія подорожі двох підлітків, хлопця і дівчини, яким по 16 років і які б'ють на сполох у зв'язку зі змінами клімату і власною занепокоєністю про те, що через 50 років навколишній світ обезлюдніє... Але як би вони не намагались повернути увагу до цієї проблеми, нічого не вказує на те, що відбуваються реальні зміни.

SEMINCI щороку відзначає «Почесним колоском» найкращих представників світового кіно і цього року таких було семеро. Найвідоміший – аргентинський режисер, актор, сценарист і продюсер Хуан Хосе Кампанелла. Його творчість пов'язана з фестивалем, на якому він бував з 1991-го і неодноразово отримував високі нагороди, а в 2010-му отримав «Оскар» і Премію Гойя за кращий ібероамериканський фільм. Другим лауреатом «Почесного колоска» – тричі «оскароносний» оператор Вітторіо Стораро, що народився у Римі 1940 року. За його власним свідченням, він здійснив дві мрії: свою і свого батька, який був кіномеханіком. «Стораро пише світлом» – таку оцінку отримав кінооператор від колег, а Френсіс Форд Коппола, за співпрацю з яким у фільмі «Апокаліпсис сьогодні» він завоював свій перший «Оскар», вважав Стораро найкращим оператором в історії кіно. Другий «Оскар» за фільм Уоррена Бітті «Червоні» і третій – за «Останнього імператора» Бернардо Бертолуччі. В скарбниці Стораро більше 180 міжнародних премій і відзнак, серед яких є і Премія Гойя за фільм Карлоса Саури «Гойя в Бурдеос». Карлос Саура прибув на урочисту церемонію, щоб вручити своєму колезі і другу «Почесний колосок». Серед інших п'яти лауреатів – видатні представники іспанського кіно: акторка театру і кіно з Барселони Мерседес Сампіетро, яка стала кінозіркою після фільму Пілар Міро «Гарі Купер, що еси на небесах» (1981) і в творчо-

му доробку якої більше 50 кіноробіт; баскський режисер Алекс де ла Іглесія, який за 30 років зняв 20 фільмів, дебютувавши 1993-го фільмом «Акція мутантів», знятим на кіностудії «El Deseo» («Бажання») Педро Альмодовара, і завоювавши три Премії Гойя, а останній із його фільмів «Відьми із Сугаррамурді» вже набрав цих премій аж вісім; актор театру і кіно Хосе Коронадо з Мадрида, який «знайшов себе» у тридцятирічному віці, ставши зіркою першої величини іспанського кіно, якому підвладні всі ампула, через що колеги називають його «всюдихід», що досяг успіху, створивши близько ста ролей у фільмах і теленовелах і завоював Премію Гойя за головну роль у фільмі «Не буде миру для нечестивих» (2012) режисера Енріке Урбісу; актор театру і кіно Еміліо Гутьєррес Каба, який народився в 1942 році у Вальядоліді в акторській сім'ї, лауреат двох Премій Гойя, в творчому доробку якого десятки театральних постановок і більше 80 фільмів у співпраці з Карлосом Саурою, Пілар Міро, Маріо Камус, Педро Альмодоваром, Алексом де ла Іглесія та ін.; оператор-постановник Хосе Луїс Алькайне, що народився в 1938-му в Марокко і в 1960-х переїхав до Мадрида і про якого говорили, що «маг Алькайне пише світлом, тінню і кольором», а від «Жінок на межі нервового зриву» і до останньої роботи Педро Альмодовара «Паралельні матері» Хосе Луїс Алькайне є незмінним оператором-постановником цього знакового для сучасного іспанського кіно режисера. Всі сім лауреатів додали ще й «Почесного колоска» до своїх потужних міжнародних відзнак.

Позаконкурсна програма «Spanish cinema» як традиційний огляд найкращих фільмів за попередній рік складалася з 13 повно- і 6 короткометражних, створених у несприятливих умовах пандемії. Серед них сім поставлені жінками і в центрі кількох – жіночі долі. Серед них – «Наслідки», психологічна драма Клаудії Пінто про страх материнства і наслідки замовчування спадковості; «15 годин» Юдіт Колелль про жах насильства в ніби елітарній родині; «Хосефіна», яку поставив Хав'єр Марко про самотнє життя, з яким миряться і за щоденною рутинною не шукають змін; «Ось таке воно було життя» Давіда Мартіна де лос Сантоса про долю двох іспанок різного покоління, що зустрілися у лікарні в Бельгії та ін.

На 5-му Форумі жінок-кінематографісток, присвяченого сценаристкам, були 13 представниць цієї професії, які в результаті обговорень заявили про свої права: надання більшої візуалізації їхній творчості, збільшення квот участі і підтримки. Вони закликали боротися проти стереотипів на кшталт: жіночі сценарії цікаві лише жінкам. А також були висунуті вимоги до кошторисів, які мають бути рівними з тими, що отримують сценаристи-чоловіки. SEMINCI-66 відбувся в атмосфері поступової нормалізації і дав надію на відновлення всіх попередніх досягнень до початку пандемії і навіть покращення їх, це нагода відновити насолоду перегляду кіно саме в кінозалах в оточенні рідних і друзів, знову зустрічаючись з авторським кіно з усього світу, яке розповідає про реальні людські стосунки.

Вальядолід – Київ